

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/180/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817204287
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7817204287.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Evy Feťkovej a JUDr. Ladislava Duditiša v spore žalobcu Š. V., narodený XX.X.XXXX, trvale bytom v Q., H. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Vladimírom Sidorom, so sídlom Advokátskej kancelárie v Hlohovci, Železničná 4/A, 920 IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: XX XXX XXX, o zaplatenie 1 605,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 10Csp 55/2017-55 zo dňa 25.októbra 2017

rozhodol:

I. O d m i e t a odvolanie proti výroku pod č. II.

II. Z r u š u j e rozsudok vo výrokoch po č. I., III., IV. a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Z a v ä z u j e žalovaného zaplatiť žalobcovi 1605,00 Eur istiny s 5,00 % ročným úrokom z omeškania od 25.4.2017 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúce časti ohľadom úrokov z omeškania žalobu z a m i e t a.

III. P r i z n á v a žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 100%.

IV. Z a v ä z u j e žalovaného uhradiť na účet Slovenskej pošty a.s., číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXXXXXX, ŠS: XXXXXXXXXXX, IBAN: SK36 6500 0000 0000 2054 5761, SWIFT: POBNSKBA, pripojeným platobným predpisom súdny poplatok vo výške 96,00 Eur v lehote do 10 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Predmetom konania je žaloba žalobcu, ktorú odôvodňoval na základe tých skutočností, že so žalovaným uzavrel dňa 13.10.2010 zmluvu o úvere č. 705800681, na základe ktorej mu bola požičaná istina vo výške 350,-eur, ktorú sa zaviazal vrátiť aj s poplatkom vo výške 322,-eur v 12-tich mesačných splátkach po 56,-eur v celkovej výške 672,-eur. Žalobca celkom zaplatil žalovanému 2.004,-eur, ako to vyplýva z potvrdenia zamestnávateľa zo dňa 15.3.2017 s tým, že preplatok žalobcu na úvere predstavuje žalovanú sumu. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania od 30.1.2017, keďže vtedy žalovaný vyhotovil odpoveď na predsporovú výzvu žalobcu a teda najneskôr v ten deň žalovaný vedel o bezdôvodnom obohatení a mal ho možnosť žalobcovi vrátiť. Žalobca namietal, že žalovaný porušil ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v zmluve neuviedol povinné náležitosti, prípadne uviedol neprijateľné zmluvné podmienky. V zmluve chýba RPMN a výška úrokovej sadzby a ich neuvedenie má podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že úver sa považuje za

bezúročný a bez poplatkov. Poplatok v zmluve je vo výške 322,-eur, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove 1Co 2/2015). Ďalej zmluva obsahuje ustanovenia o zabezpečení úveru formou blankozmenky, čo tiež je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Odkazoval aj na chýbajúce náležitosti a ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. s následkami, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

3. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, súd prvej inštancie vec správne posúdil v zmysle ustanovení § 52 ods. 1 a 2 Obč. zákonníka (ďalej len „OZ“) platného ku dňu uzavretia zmluvy, § 53 ods. 1,2,4 písm. k/ a 5 OZ, § 54 ods. 1,2 OZ, § 9, § 11 ods. 1 zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 13.10.2010 je v rozpore najmä s ust. § 9 ods. 2 písm. i/, j/, k/, l/, y/ zák.č. 129/2010 Z.z.. V oboznámenej zmluve chýbajú údaje o ročnej úrokovej sadzbe, výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, RPMN a priemernej hodnote RPMN a preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov s odkazom na ust. §9 ods. 2 písm. i/, j/, k/, l/ a y/ a preto mal žalobca povinnosť vrátiť žalovanému len požičanú sumu vo výške 350,-eur a všetko, čo zaplatil navyše, t.j. sumu 1.605,-eur, zaplatil bez právneho dôvodu v zmysle § 451 ods. 1,2, § 456 OZ a žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

4. Konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že žalobca uhradil žalovanému z titulu zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 13.10.2010 sumu 2.004,-eur a keďže mal vrátiť len sumu 350,-eur, výška bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného predstavuje 1.605,-eur a preto je povinný túto sumu žalovaný žalobcovi vrátiť.

5. Vo vzťahu k námietke premlčania nároku, ktorú vzniesol žalovaný, titulom vydania bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie poukazoval na úmyselné konanie žalovaného vyplývajúce zo skutočnosti, že žalovaný má dlhodobo predmet činnosti ako nebankový subjekt, poskytnutie úverov a jej povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytnutie úverov a to s odkazom na platné znenie ust. § 9 ods. 2 písm.i/, j/, k/, l/ a y/ zákona č. 129/2010 Z.z., ktorého obchádzanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu s tým, že žalobca sa o svojom bezdôvodnom obohatení dozvedel dňa 2.1.2017 po porade so svojim zástupcom, ktorého následne splnomocnil na zastupovanie v tomto konaní a keďže získal bezdôvodné obohatenie žalovaný úmyselne na úkor žalobcu, súd zastával názor, že žaloba bola žalobcom podaná v rámci premlčacej subjektívnej 2-ročnej lehoty a to aj s poukazom na citované rozhodnutia súdov a keďže k poslednej úhrade zo strany žalobcu došlo v septembri 2016, ako to vyplýva z potvrdenia zamestnávateľa žalobcu resp. 9.9.2016, ako to vyplýva z potvrdenia žalovaného a v prejednávanej veci nárok žalobcu tvorí jeden celok zo zmluvy o úvere, premlčacia doba začala plynúť najskôr až po skončení bezdôvodného obohatenia sa žalovaného, teda dňom 10.9.2016 a nakoľko žaloba bola podaná dňa 12.4.2017, nemohla uplynúť premlčacia doba (viď aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co 248/2015).

6. Výrok o úroku z omeškania zdôvodnil súd prvej inštancie v zmysle ust. §517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a priznal žalobcovi úrok z omeškania od 30.1.2017, keď žalovaný odpovedal na predsporovú výzvu.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 s odkazom na § 255 ods. 1 CSP.

8. Výrok o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok vo výške 96,-eur opieral o ust. § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov v spojení s položkou 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov a keďže žalobca bol v konaní oslobodený podľa § 4 ods. 2 písm. u/ tohto zákona, súd uložil povinnosť neúspešnému žalovanému súdny poplatok uhradiť.

9. Proti rozsudku podal odvolanie v zákonnej lehote (včas) žalobca a navrhoval rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm.b/, d/, f/ a h/ CSP a mal za to, že sa súd prvej inštancie dôsledne nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom prvej inštancie s tým, že súd prvej inštancie tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ako prvé ale poukazoval na nepreskúmateľnosť rozhodnutia a to čo sa týka aj posúdenia zmluvy o úvere, keďže je v konaní sporné prisúdenie žalobcovi právneho statusu

spotrebiteľa, nakoľko v zmluve je výslovne určený účel uzatvorenia zmluvy - zamestnania a zmluva bola uzatvorená v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Dôležitý je tak vo veci účel poskytnutia úveru a to aj s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.2.2017 sp.zn. 14Co 975/2015 a preto je bezpredmetné skúmať, či zmluva o úvere obsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže zmluva o úvere bola uzavretá v rámci Obchodného zákonníka, t.j. § 497 a nasl. a preto nemožno zmluvu považovať ako zmluvu bez poplatkov a bezúročnú. Vzhľadom na spornosť postavenia žalobcu ako spotrebiteľa, čo bolo aj namietané v konaní na súde prvej inštancie je odôvodnenie rozhodnutia nejasné a arbitrárne s poukazom na citované rozhodnutia súdov a napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, čím sa žalovanému odoprela možnosť konať pred súdom. Apeloval na to, že žalobca nepredložil ani jediný dôkaz o tom, aby bol úver vzatý za spotrebiteľský a preto nemohol súd prvej inštancie bez odôvodnenia postavenia žalobcu ako spotrebiteľa posudzovať vzniknutý vzťah ako spotrebiteľský a to s odkazom na citované ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z..

10. K námietke premlčania poukazyval na ustanovenia § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka a mal za to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle citovaných ustanovení sa môže žalobca domáhať v subjektívnej 2-ročnej lehote, ale najskôr do uplynutia 3-ročnej objektívnej premlčacej lehoty, pričom tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba a ich vzájomný vzťah sa skončí uplynutím jednej z nich, čím sa právo predĺži. Rozhodnutie súdu prvej inštancie ale vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a to s poukazom na ust. § 107 ods. 2 OZ, keďže objektívna premlčacia doba v danom prípade začala plynúť od okamihu, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, v danom prípade kedy boli jednotlivé splátky uhradené v prospech žalovaného a pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je tak rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo a v prípade, ak sa plnenie bez právneho dôvodu poskytne postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný právny osud a premlčuje sa samostatne (viď rozsudok NS ČR zo 14.12.2006 sp.zn. 33Odo 52/2015) a preto je požadovaný nárok premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v rozsahu 866,-eur dňa 9.4.2017 a žalobca žalobu na súd podal - doručil až dňa 12.4.2017 t.j. po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty.

11. Žalovaný mal za to, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť najneskôr nasledujúcim dňom od zaplatenia splátky v sume 50,-eur, t.j. odo dňa 9.4.2015 a uplynula dňa 9.4.2017, a od 9.5.2014 (uhradením istiny) mal žalobca vedomosť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalovanému uhradil sumy nad rámec istiny, ktorým sa hradili úroky a poplatky, pričom všetky predchádzajúce splátky sú rovnako premlčané v subjektívnej premlčacej lehote. Na základe uvedeného je nárok žalobcu premlčaný v dvojročnej subjektívnej lehote v celom rozsahu.

12. Apeloval na to, že skutočnosť vedomosti žalobcu o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech a v akej výške predstavuje vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach a preto subjektívna lehota začala plynúť podpisom zmluvy, kedy sa dozvedel o rozhodujúcich skutkových okolnostiach pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia s poukazom na citované rozhodnutia súdov. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa nemôže spôsobovať absolútnu neplatnosť právneho úkonu (viď rozsudok Súdneho dvora zo dňa 12.1.2006 sp.zn. C-361/04 vo veci Klaudivie Ruis - Picasso a ďalší v OHIM), podľa ktorého „priemerný spotrebiteľ vykazuje najvyšší stupeň pozornosti vo chvíli, keď si pripravuje a realizuje svoj výber medzi rôznymi výrobkami dotknutej kategórie“.

13. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného mal za to, že spotrebiteľský charakter zmluvy bol preukázaný, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, nakoľko skutočnosť súdu známe z jeho úradnej činnosti netreba dokazovať a to s poukazom aj na bod 14/ napadnutého rozsudku, pričom žalobca je zamestnancom KR PZ s pracoviskom v Q., kde má aj trvalý pobyt a nikdy nebol vysielaný na služobné cesty, čím skutočným účelom poskytnutia úveru bolo splatenie iného úveru a to vzhľadom na ťaživú životnú situáciu žalobcu (strata zamestnania manželky a nedostatok finančných prostriedkov, oneskorenie so splátkami, životné náklady) a žalovaný len využil tieseň žalobcu a jeho neskúsenosť a naviedol ho k podpisu uvedených listín s tým, že žalovaným nebolo preukázané, že účel úveru je priamo spojený s výkonom povolania, podnikania, zamestnania žalobcu s odkazom na citovanú ustálenú judikatúru Súdneho dvora a ochranu spotrebiteľa, preto odôvodnenie rozhodnutia považoval za vecne správne a stotožňoval sa s ním. Taktiež poukazyval aj na ust. § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia spornej zmluvy. K námietke premlčania nesúhlasil so stanoviskom žalovaného v tom znení, že jeho nárok je v celom rozsahu premlčaný a poukazyval na

citované rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky a na to, že žalovaný si zamieňa začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty s objektívnou, pričom subjektívna lehota začína plynúť nadobudnutím vedomostí o skutočnostiach uvedených v ust. § 107 ods. 1 OZ, a nielen predpokladať, že by to mohla vedieť, resp. by sa to mohla dozvedieť a to s poukazom aj na citované rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR ako aj Nález Ústavného súdu SR zo dňa 3.9.2013 sp.zn. 3ÚS 413/2013-9 a ďalšie. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby tak najskôr mohol vychádzať zo skutočnosti, kedy mu právny zástupca oznámil, že jeho zmluva vykazuje také nedostatky, ktoré sú spájané s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Týmto dňom mohol byť len deň, kedy žalobca udelil právnomu zástupcovi plnomocenstvo na zastupovanie, ktoré je založené v súdnom spise. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť je zákonnou fikciou alebo následkom v prípade splnenia podmienok výslovne špecifikovaných v zákone, pričom ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu, čo sleduje aj článok 6 ods. 1 Smernice o ochrane spotrebiteľa; aj vtedy keď a to zmluva o úvere cituje ust. § 497 Obchodného zákonníka, keďže výslovný zákaz neprijateľných zmluvných podmienok zahŕňa normy verejného ako i súkromného práva, s prevahou kogentných noriem ako odklon od všeobecnej koncepcie súkromného práva. S poukazom na ďalšie skutočnosti zdôvodňoval skutočnosť, že o svojom bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až krátko pred podaním žaloby, kedy splnomocnil svojho právneho zástupcu na zastupovanie v tomto konaní a preto žaloba bola podaná v rámci premlčacej subjektívnej 2-ročnej lehoty. Ďalej konkrétne poukazoval na skutkové okolnosti rozhodné pre posúdenie vedomostí žalobcu a preto je s poukazom aj na citované rozhodnutia konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, čím je námietka premlčania vznesená žalovaným nedôvodná a žalovaný neponúkol na preukázanie svojich tvrdení žiadny relevantný dôkaz, iba zmätočne stotožňuje plynutie objektívnej a subjektívnej lehoty. Navrhoval napadnutý rozsudok potvrdiť v plnom rozsahu, pričom si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu sa opätovne konkrétne vyjadroval k premlčaniu uplatneného nároku s odkazom na zdôvodnenie ust. § 107 ods. 1 OZ v kontexte zákona č. 129/2010 Z.z. a mal za to, že žalobca sa reálne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu dňom, v ktorom zaplatil sumu nad rámec istiny (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo 67/2011 ako aj 5Cdo 121/2009). O určení zmluvy za neplatnú, resp. o bezúročnej a bezpoplatkovej úverovej zmluvy vzhľadom na nevyvrátiteľnú právnu domnienku znalosti právnych predpisov mal žalobca podľa §2 zákona č. 1/1993 Z.z. vedomosť už pri podpise zmluvy o úvere, rovnako mal vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy o tom, kto je veriteľom zo zmluvy a o tom, komu a kedy jednotlivé splátky úveru spláca. Uviedol, že premlčanie subjektívnej lehoty je možné odôvodniť presne tak, ako to vo svojom rozhodnutí uviedol aj Krajský súd v Košiciach pod sp.zn. 17Co 372/2015 zo dňa 27.4.2016 a to aj s poukazom na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 12C 110/2016-38 zo dňa 18.5.2017 rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo 169/2017.

15. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného s označením doplnenie vyjadrenia, v prvom rade poukazoval na listinu založenú v súdnom spise a vystavenú žalovaným, ktorej obsahom bolo oznámenie žalobcovi žalovaným, že záväzok zo zmluvy č. 705800681, uzatvorenej dňa 13.10.2010, bol v plnej výške uhradený dňa 9.9.2016 (t.j. bezdôvodné obohacovanie sa na strane žalovaného bolo ukončené). Uvedené potvrdzujú i vykonané zrážky zo mzdy žalobcu, o čom žalobca rovnako doložil dôkaz s tým, že žaloba bola podaná dňa 10.4.2017. Preto námietka premlčania je nedôvodná a to s poukazom na ďalšie odôvodnenie právnej úpravy plynutia premlčacej doby, posúdenie existencie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení a to aj so znalosťou právnej kvalifikácie s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter získaného bezdôvodného obohatenia.

16. Žalovaný sa k tomuto vyjadreniu už nevyjadril.

17. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1,2 CSP a to len vo výrokoch pod číslom I.,III. a IV. nakoľko výrok napadnutého rozsudku pod číslom II. odmietol v zmysle § 386 písm. b/ CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže týmto výrokom súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti ohľadom úrokov z omeškania žalobu žalobcu zamietol a preto žalovaný nemohol byť týmto výrokom rozhodnutia dotknutý na svojich právach s tým, že výroky napadnutého rozsudku pod

číslo I., III. a IV. boli prejednané odvolacím súdom z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP.

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní (s účinnosťou od 01.07.2016 v Civilnom sporovom poriadku) za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

19. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

20. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv strany sporu, ktoré nemožno podriaďiť pod § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP je preto daný aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, keďže ide o inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (viď Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 03.12.2015 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky 1/2016).

22. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnosťami prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

23. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

24. Odvolací súd konštatuje naplnenie uplatnených odvolacích dôvodov.

25. Odvolací súd uvádza, že štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je od 01. 07. 2016 upravená v ust. § 220 CSP.

26. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

27. Podľa § 220 ods. 3 a 4 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

28. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa správne a v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal s námietkou žalovaného, čo sa týka postavenia žalobcu ako spotrebiteľa v znení konkrétne namietaných skutočností (viď bod 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

29. Čo sa týka spotrebiteľského charakteru zmluvy, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, v tomto kontexte odvolací súd poukazuje na to, že vždy v takomto prípade sa prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 OZ) - viď v tomto smere rozsudok NS SR sp.zn. 3MCdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015, uznesenie ÚS SR zo dňa 12.4.2016 sp.zn. 3ÚS 194/2016-10, v zmysle ktorého sa v prípade, že ide o právny vzťah, ktorého stranou je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, keď ide o absolútny obchod. Preto v predmetnej veci je namieste aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka, nie Obchodného zákonníka, keďže z výsledkom vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy.

30. Aj v prípade, že úver je absolútnym obchodom a že naň majú dopadať ustanovenia Obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy (tak ako tvrdí žalovaný), v predmetnej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou zákona o spotrebiteľských úveroch a nepochybne aj ochrannými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ide totiž o vzťah medzi dodávateľom - obchodníkom a spotrebiteľom, a teda jedná sa o typický občiansko-právny vzťah. V prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/20/2009). Prípadné použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva na spotrebiteľský právny vzťah predstavuje zhoršenie postavenia spotrebiteľa.

31. Vecne správny bol aj postup súdu prvej inštancie, ak náležitosti zmluvy podrobil skúmaniu súladnosti a prijateľnosti so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

32. Čo sa týka nepreskúmateľností odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd v tomto smere poukazuje na dôvodnosť uplatnených odvolacích námietok, týkajúcich sa neodôvodnenia konkrétnych uplatnených nárokov z hľadiska eurokonformného výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia zmluvy, keďže podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v platnom znení ku dňu uzavretia zmluvy súd prvej inštancie považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, keďže zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. i/, j/ k/, l/ a y/ a § 10 ods. 1 písm. b/ je zmluva o spotrebiteľskom úvere nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov, ktorá je v neprospech spotrebiteľa s tým, že v tomto smere odvolací súd poukazuje na eurokonformný výklad práve ust. § 9 ods. 1 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte znenia účinného od 1.5.2018 zákona č. 279/2017 Z.z. k povinnosti členenia splátok úveru v zmluvách.

33. K povinnosti členenia splátok úveru v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. odvolací súd uvádza, že nemožno od dodávateľov žiadať, aby v zmluvách uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky, keďže ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 uvádza pojem „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, čo sa za použitia eurokonformného výkladu poníma

tak, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úverov zahrňuje, nakoľko ani z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, aby zámerom zákonodarcu v zmysle tohto zákona bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky s odkazom aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 02. 2018, keďže Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

34. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

35. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k, r a y/.

36. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predložený návrh zákona "je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva". V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa dopĺňa, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

37. Teda v dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny a eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, nakoľko v opačnom prípade by išlo o výklad „contra legem“. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/107, bod 110). Rozsudok konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu "zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia" (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá text "zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia".

38. Preto úmyslom zákonodarcu bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu, čo zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby bolo nanovo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010.

39. Odvolací súd apeluje na to, že podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "Smernica") zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

40. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere.

41. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

42. Odvolací súd čo sa týka eurokonformného výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. poukazuje na hore citované odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018.

43. Rovnako je nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozsudku, čo sa týka neuplynutia 2-ročnej premlčacej doby s odkazom na ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže konštatovanie súdu prvej inštancie je sporné, čo sa týka začiatku plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, s odkazom na vedomosť od svojho právneho zástupcu o svojom bezdôvodnom obohatení dňa 2.1.2017 po porade so svojím právnym zástupcom, ktorého následne splnomocnil na zastupovanie v tomto konaní s tým, že je rovnako sporný záver súdu, že ide o bezdôvodné obohatenie zo strany žalovaného získané úmyselne, nakoľko žalovaný je nebankovým subjektom pôsobiacim na finančnom trhu v Slovenskej republike a neuvedenie podstatných náležitostí v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. i/, j/, k/, l/ a y/ zákona č. 129/2010 Z.z. do zmluvy o predmetnom spotrebiteľskom úvere, keďže nemožno podľa odvolacieho súdu bez konkrétnych skutočností a ich odôvodnenia, uvádzané skutočnosti nepochybne považovať za úmyselné porušenie zákona s následkom, že k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného došlo úmyselne.

44. Čo sa týka posúdenia daných sporov premlčania v kontexte plynutia subjektívnej ako aj objektívnej lehoty z titulu bezdôvodného obohatenia, v tomto smere odvolací súd poukazuje už na ustálenú rozhodovaciu prax súdov (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 169/2017), kde bolo zaujaté stanovisko k výkladu ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka s odkazom na body 12.2 ako aj ďalšie v tom znení, že pre „začiatok behu 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúci deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal so zistením skutkového stavu, pričom pre účely preskúmaného prípadu treba poukázať, že to, kedy sa oprávnený dozvedel, ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 OZ) vtedy, keď získa znalosť o skutkových okolnostiach, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie a to s odkazom aj na rozhodovaciu prax počítania premlčacej doby vo veciach nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia a to aj v prípadoch, že žalovaným je spotrebiteľ v kontexte rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach pod

sp.zn. 6Co 154/2017 zo dňa 23.1.2018 a čo sa týka rozporu výkonu práva uplatniť námietku premlčania s dobrými mravmi, tu odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 31.8.2004 sp.zn. 25Cdo 2648/2003.

45. K problematike bezdôvodného obohatenia odvolací súd zase poukazuje na to, že záväzkový vzťah bezdôvodného obohatenia vznikne, ak sa naplnia všetky zákonom ustanovené predpoklady na jeho vznik, t.j. ak sa niekto na úkor iného bezdôvodne obohatí, pričom na vznik záväzkového vzťahu bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje existencia zavinenia ani existencia protiprávneho úkonu a zákon vyžaduje len to, aby k bezdôvodnému obohateniu došlo v dôsledku právom uznaných dôvodov (viď v tomto smere aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach pod sp.zn. 3Co 114/2018).

46. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd preto zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch pod číslom I, III, a IV v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a v zmysle § 391 ods. 1 CSP v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom v novom rozhodnutí, rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

47. V zmysle § 391 ods. 2,3 CSP je povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní odstrániť vytýkané nedostatky a vo veci rozhodnúť v zmysle od 1.7.2016 účinných procesných ustanovení CSP, rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu, so zreteľom na konkrétne odvolacie námietky žalovaného, eurokoformný výklad zákona č. 129/2010 Z.z. ako aj ustálenú rozhodovaciu prax súdov so zreteľom na plynutie subjektívnych a objektívnych lehôt s odkazom na vznesenú námietku premlčania v konaní, z titulu bezdôvodného obohatenia a to aj so zreteľom na citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a ČR.

48. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).